

Katecheza 30 – załącznik 1

Wtajemniczenie chrześcijańskie

Dokonuje się przez sakramenty, które stanowią fundamenty życia chrześcijańskiego: wierni odradzają się przez chrzest, zostają umocnieni przez sakrament bierzmowania, a w Eucharystii otrzymują pokarm życia wiecznego.

Pierwszy sakrament wtajemniczenia nazywany jest chrztem ze względu na główny obrzęd, przez który jest sprawowany: chrzcić oznacza „zanurzać” w wodzie. Sakrament chrztu inicjuje życie chrześcijańskie; wprowadza do wspólnoty miłości Trójcy Świętej i Kościoła. Woda jest symbolem życia i śmierci. Zmywa grzech pierworodny, czyli leczy ranę *przekazaną w spadku przez rodziców* i rodzi do nowego życia. Chrzcielnica przypomina grób Jezusa. Znak krzyża na czole i namaszczenie krzyżem świętym jest zewnętrznym znakiem, *niezniszczalnym znamieniem*, które zastępuje dawne obrzezanie i przypomina o dokonanej wewnętrznej zmianie tożsamości i godności. Świadczy o tym również nadane imię. Istotą obrzędu tego sakramentu jest polanie głowy kandydata wodą lub zanurzenie go w wodzie z równoczesnym wezwaniem Trójcy Świętej, to znaczy: Ojca, Syna i Ducha Świętego.

Sakrament bierzmowania stoi na progu duchowej dojrzałości. Wyciska w duszy niezatarte znamię – charakter, skutkiem przyjęcia tego sakramentu jest wzrost łaski chrzcielnej oraz zjednoczenie z Chrystusem i Kościołem. Bierzmowany otrzymuje moc Ducha Świętego, aby żyć Ewangelią i świadczyć o Jezusie oraz podejmować w sposób dojrzały odpowiedzialność za innych, siebie, swoje powołanie. Również w tym sakramencie wybieramy nowe imię. Najczęściej wiążemy je z ulubionymi patronami, a więc osobami, które stanowią dla nas wzór dojrzałości duchowej. W starożytności z sakramentem bierzmowania związany był zwyczaj wymierzania policzka. *Ten „bolesny” obrzęd miał utrwalać pamięć o przyjętym sakramencie i świadomość obecności Ducha Świętego w szarzyźnie codziennego życia* (A. Grün). Dzisiaj zastępuje go dotyk. Wyraża on delikatne działanie Ducha Świętego, który napędza bierzmowanego swoimi darami: mądrości, rozumu, rady, męstwa, umiejętności, pobożności i bojaźni Bożej. Obrzędu dokonuje się podczas liturgii Mszy Świętej, w której następuje odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych. Kandydat do przyjęcia sakramentu bierzmowania świadomie wyznaje wiarę. Istotą obrzędu jest namaszczenie świętym krzyżem (olejem zmieszany z balsamem, poświęconym przez biskupa). Takie namaszczenie dokonuje się poprzez nałożenie ręki na czoło ochrzczonego i wypowiedzenie słów przez biskupa: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”.

Sakramentem duchowej inicjacji jest Eucharystia. Włącza ona każdego dogłębnie w tajemnice miłości Trójcy Świętej. Dzięki niej możemy codziennie przeżywać osobistą relację z Jezusem,

karmiąc się Jego Ciałem i Krwią. Jezus Chrystus jest obecny w Eucharystii w sposób wyjątkowy i nieporównywalny. Jest w niej obecny prawdziwie, rzeczywiście i substancjalnie: z Ciałem i Krwią, wraz z duszą i Bóstwem. Jest w niej obecny w sposób sakramentalny, to jest pod postaciami eucharystycznymi chleba i wina, cały Chrystus: Bóg i człowiek. Przeistoczenie oznacza przemianę całej substancji chleba w substancję Ciała Chrystusa i całej substancji wina w substancję Jego Krwi. Ta przemiana dokonuje się w modlitwie eucharystycznej przez skuteczność słowa Chrystusa i działanie Ducha Świętego. Charakter widzialny chleba i wina, to jest „postacie eucharystyczne”, pozostają niezmiennie. *Eucharystia to największy wynalazek serca Chrystusowego, oddającego całą swoją wszechmoc na służbę swojej miłości. Bardziej i lepiej niż wszyscy zakochani świata, Chrystus zechciał nawiązać osobisty, bezpośredni, niesłychany kontakt z wszystkimi członkami swojego Kościoła, owej Oblubienicy, którą kocha do szaleństwa* (P. Descouvemont).